Stute fide vinsmodi nunquā non vincebatur
Tempestas vistate operē conjungite vires
Nec mora tantillaē tantilla et fulminis instar,
Prosiluit domino messis et munere functus
Constanter precibē, ac magna inter premia duxit
Quare agite ō meorē pedibē quidcunque tibi albis
Fluidate larga pie pacis devente perennis
Flumina ne si quis ferentior ingruat ōstu
Corrupto cōli tractu miserunda recurrāt
Non ignobilacus provinis ebullifer amnis.
Duisburgi fluebam Calendis junii 1562.

(45a)

D. Aegidio Becio Francofurti.

Diogenes laudasse ferunt eos olim, qui uxores duxerint non ducturos, qui navigarint non navigaturos, quid temp. accessuri non accederent. Est profecto quidam in re solicita prudentia venerande frater, ubi subinde prospectans, propitiae patriae immunis, commoda deliberans, et familiam reducis. Nobis quidem molesta est haec festinatio, salem commutata nem desiderantibē, sed tamen quae ex re tua fore videntur, ad animi tui tranquillitatem faciunt, ea velim facias constanter non habita ratione nostri. Magis ut mihi tuis superioribē videor magnum addidisse conjecturam, ita vere proximis amisisse despicatum consilio quod reprehendere non possum benevolentia. Nonnicet hominibus ita esse ut velint cum res non sinit. Et quotidem se verbum cultori Dei ubi stabile perfugium sibi et liberis manciscat posit. Sane Ecclesiae ratio sic habet, laborat ubi quod perfectioribē asseverit, non admodum probari possit. Concionator non optimus, congressus languidi, neglecta disciplina, coetus exigui, scholae rarae. Deplorandae sunt haec, et tanquam fabi quidam occasionibus obfirmato animo spernenda. Illic etiam nunc scio res meliores esse in congressibē germanicis, quamobrem hortari non possum, dum te video mutare consilium mihi displicet. Et tamen unum hic magnum est pro quo unoquoque animo magnificē Deum laudare conveniat, quod in gubernatione et spirituali et civili vitae prorsus liberi sumus. Hoc beneficium omnibus quibē Deus

bonam conscientiam habuisse, est, mihi non
vulgare videtur, si cum sibi ipse fuerit testis, et
sciat, facile suos et suorum mores ordine cog-
noscit spiritu ducti, quem sequantur, ubi deside-
stiterint virtutes multorum esse. Quare si testes
se mecum in hac causa compulerint, audita volun-
tas patria cupida dicasset non debito, quin ob hoc
bonum testimonij salutem integram bene patricij
hoc est dignum est Evangelio sine alia contagio,
ne necessarii habitandi proderet alog, coelum, aër
aqua, montes, sylvae, agri, lodog, virtutes, pisces, pulli
canis, lac, babijrum, ova, fructus, postremo civili
simplicitas, Magistratij, facilitas civibus ci-
vitatis, humanitas. Doi nostri in
verbis, familiaritum humilitas. Doi nostri in
sentia et benitas ita huc confluxerunt, ut nec
ecclesiae hujus hospitii pigere non possit. Augustig
civis quam extremo: sed magis et animo meo stag
nidij destig à senatu extremensi recreatij ad sedi
la gubernationem, nare cupiens sum desererc
congè misericordiae stationem. Debeo multum
extremensi civitati, sed alij patriae debeo omnes
hoc ultimum vitae impie vicientem spero quam,
vis aegrè tamen aliquid ministerij nec
ex vicinia praestiterunt. Navarri nunc ij
mirabilem rerum vicissitudinem in illa civi-
tate et Ecclesia, nam quorum conciones ab,
orem diximus, Magistratij exarsit ad alt,
terum pollendum, hi subitò mutata rerum fa-
cie passim coacti, partim sua voluntate una
cum tribij consulibij et magna numero sena-
torum urbe cesserunt. Hos et Rector sedula
subsecutij est, deserta pulcherrima conditione,
quam ego sanè oblatam libens arripuissem
misi hoc religio quidam et spes alicuius tandē
sinceres vos respexisset. Sed haec sunt magna.
Nunc pluribus non possum per occupationes,
nuper hic fuerunt coci. Principis Geor,
gij Volkij et Nicolaus Rollij, vesti sunt bonā
spe viti, ante paucos dies extinctij est quidam

cancellarij Fabony doctrina adversarij, per quē
fol. princeps agi et fovet. Vestris vero sunt pene
primis peccata nisi aliquid ipsorum quidam quem
tur deus qui mendo forte non vacant. Concio
nes illic sunt meliores, nos labefactat ij pravi red
gis quam adversa voluntas, non cessamus clamare
ad Dominum: tandem aliquid boni fiet. Vale 19.
Junij 1562. Salutem die uxori et liberis. Tuam
conjugem piissimā scio amplecti, de cuius gravio
tate non sinimus contingunt, utinam nostris tam
libi contenta esse possit.

Tuus studiosissimus
Johannes Molang.

Theodoro de Hoen
Discipulo dilecto.
Pax Christi.

Suavissime adolescens consilium tuum mihi
quidem non probatur. Tamen et ego de eadē
re dubitavi et ad fratres, si quid tuos de ea
de re admonerent, scripsi. Hortatus sum, ut
de eadem vicissim scriberent. Linguas spero fore ut
satis commode discere, et simul audies vos heroas nō
stri temporis quorum sermone teneriores. Ego certe
pro magna Dei bonitate, quite velut ovem desertam
ede deducit, et mirifice nonnihil ex animi gratia
ago. Rodolphinger dem ego suasi ne gallicis turbis
esterilis ocium domi consumeret, sed apud Helve
tios aut Germanenses excoleret studium Hebrai
ci lingue cum elementis doctrine celestis, cum ado
lescentem valde cupiam tibi conjunctum esse, fidem
in eadem schola. Nam ad idem studium affert (optimi)
et notti illud bonis ὁ ἔξωθεν. Non de vita
loquor, sed de cursu studiorum, in quo et tu illum
forte aliquid possis, et tuus animus minus illigro,
forte juvaretur. Sed hec melius tute dispicies.

46.)

[= Ascr. n. 4 = Nr. 125]